

11 FEB 2005

'Ik wil de honderd jaar

Gooi en Eemland

Bussums tweewielerbedrijf doorstaat de

In een serie verhalen wordt aandacht besteed aan familiebedrijven in het Gooi, de Vechtstreek en Eemland. Firma's die soms al eeuwen voorzien in de levensbehoeften van meerdere generaties en die inmiddels tot de cultuurhistorie van de regio behoren. Vandaag deel dertig: tweewielerbedrijf H.W.J. Bos aan de Stationsweg in Bussum.

door Bert-Jan Klein

FAMILIEBEDRIJF

BUSSUM - „Ik ging ergens solliciteren en had mijn vader als referentie opgegeven. De werkgever nam contact met hem op. Mijn vader zei: wat maak je mij nou. Je komt maar gewoon bij mij werken”. De Bussummer H.J. Bos werkt inmiddels al weer 43 jaar in het tweewielerbedrijf aan de Stationsweg in Bussum. Hij is sinds midden jaren zeventig eigenaar en heeft nooit één dag spijt gehad dat hij in 1962 bij zijn vader in dienst kwam. De grootvader van de inmiddels 58-jarige Bussummer is de grondlegger geweest van de firma die in het onderhoud van drie generaties Bos heeft voorzien. Grootvader Bos begon in 1918 in Bussum een verhuis- annex taxibedrijf, waarbij het vervoer nog met paard en wagen werd gedaan. Het ging hem kennelijk voor de wind, want in

1934 had hij voldoende financiële middelen om een eigen bedrijfspand te laten bouwen. Door de toename van het treinverkeer van forensen, die twee keer per dag op en neer naar Amsterdam reisden, groeide de vraag naar ruimte om fietsen te stallen. Grootvader Bos zag het gat in de markt en begon in zijn pand aan de Stationsweg, recht tegenover het NS-station, een fietsenstalling. Halverwege de jaren dertig bood hij voor vijf cent per dag onderdak aan honderden tweewielers. De Bussummer ondernemer kreeg later hulp van zijn zoon die hem ook bijstond bij het herstellen en onderhouden van fietsen. Grootvader Bos moest echter in de Tweede Wereldoorlog door ziekte

noodgedwongen zijn werk neerleggen en de zaak aan zijn zoon overdoen. Hij kreeg tijdens een reis per fiets naar Friesland op zoek naar eten een beroerte en raakte gedeeltelijk verlamd. H.J. Bos, de vader van de huidige eigenaar, stond er daarna jarenlang alleen voor tot hij in 1962 hulp kreeg van zijn op één na oudste kind. Bos: „Ik had eigenlijk het diploma automonteur, maar ik heb nooit in de auto's gewerkt. Ik kreeg ook de kans niet, want mijn vader vond dat ik in het familiebedrijf moest komen. Het was in die tijd vanzelfsprekend dat kinderen hun ouders gingen helpen”, aldus (ook weer) H.J. Bos nu. De Bussummer komt er ronduit voor uit dat de eerste jaren in dienst bij zijn vader niet de makkelijkste tijd is geweest. Vader Bos was een eigenzinnig man en het was niet gebruikelijk in die tijd dat kinderen ouders tegenspraken als hen iets werd opgedragen. Iets meer dan tien jaar later kreeg de zoon de gelegenheid de zaak van zijn vader over te nemen. Bos is er nu nog trots op dat hij het familiebedrijf overeind heeft kun-

ne
na
vir
sh
he
bi
ko
Hi
he
bi
re
fie
m
ja
ku
ee
vo
en
Oo
Ha
tre
kla
pla
de
ni
ke
he
Ho
bi
fl
wi
fie

Vader Bos, zoon Bos (links), die niet actief is in het familiebedrijf, en de vaste medewerker in de 'oude' werkplaats aan de Stationsweg. Foto: Ton Kasternans

volmaken'

and des tijds

houden, want hij zag de ene de andere stalling in de omgeving van het NS-station de deuren open. Hij is er, naast de rijwielstelpplaats, wel nieuwe fietsen gaan verkopen om meer inkomsten te krijgen.

denkt wel een verklaring te hebben waarom de klanten altijd terug komen, en repareren en stallen. „Het oude vak van hersteller is bijna uitgestorven, maar ik heb in de afgelopen 43 jaar alle kanten van het ambacht leren. Ik weet nog hoe je een wiel moet rijgen. Dat geldt ook voor de medewerker die ik sinds vele jaren in dienst heb.”

Ik de sfeer die in het bedrijf wordt waargenomen. „Ik heb wel eens tegen klanten gezegd dat ik de werksfeer en de winkel zou gaan moderniseren. Er werd dan geroepen: „Doe het! Wij vinden het veel leuker dat het allemaal zo blijft zoals vroeger was”

„Het rijwielvak is sinds Bos in 1962 niet meer zijn vader in dienst trad wel veranderd. „Je had vroeger bij de familie twee soorten fietsen: een zwarte en een groene.

In de loop der jaren zijn daar allerlei soorten fietsen bijgekomen.” Veel fietsenhandelaren zijn in de problemen gekomen omdat zij te dure tweewielers in hun winkel verkochten. „Mensen geven niet makkelijk meer zeven of achthonderd euro voor een fiets uit. Ik heb daarom ook besloten om mij meer te gaan richten op de iets goedkopere fiets. Die keuze blijkt een goede, want ik doe het uitstekend.” Bos moet er wel iets tegenoverstellen om al zijn klanten tevreden te houden. Hij heeft inmiddels wel een medewerker, maar hij werkt nog steeds regelmatig 's avonds door.

„Het is druk, maar het heeft ook met mijzelf te maken. Ik ben niet iemand om de hele avond televisie te kijken. Ik ben liever lekker bezig in de werkplaats.”

De Bussummer is nu 58 jaar en hij zou eigenlijk over zeven jaar aan zijn pensioen moeten beginnen. Hij heeft bovendien in principe een opvolger. „Ik word in 2012 65 jaar, maar de kans dat ik dan met werken stop is klein. Ik wil graag de honderd jaar van het familiebedrijf volmaken.”